

(Az utcaseprők...)

■ Az utcaseprők letisztítják útjainkat, a gyári munkások ledolgozzák életünket, a sofőrök leutazzák, és a vonatok zaja még mindig betölti a csendjeinket, lehetünk a város bármelyik részén. Mi meg kiteázzuk a hiányainkat. Ülünk órákon át fekete teába mártva. Hajnalban engedted mindig el a kezem, a hajnal vitt el mindig. Azóta keresem a kezeket hajnalelengedéseikkel együtt. Senkinek nincs bátorsága megszorítani. Először a mutatóujjam törted el. Emlékszel?

Most az a tél van, amikor még a macskák is elhagynak. Egy éve fázom, akárki fekszik mellettem. Játshattok velem hülye kis játékokat. Csak szóljatok előre. Szóljatok, és a telet hagyjátok meg tisztán nekem. Hagyjátok meg fehéren. Engedjétek, hogy a szám szélére eső hópehely vízzé olvadjon, hisz én is szomjas vagyok. Aztán úgyszólván jön a tavasz, ami akármennyire giccses, elvisz majd valakihez, ahol pillanatokra sem lesz hideg.

Csodának nevezni valamit felelősség. Én csodának neveztelek. Te megcsináltad a csodát, és én elhittem, hogy kell egy rendszer, ami nem mozog. Ezek után tudom, beülhetek veled egy kádba. Te lemosod a hátam. És ne félj, itt nem látszik a bűntudat, ami a szememből csorog. Bennem tájak vannak. Te meg szereted a tájaim. Többre még házat is építenél. Van olyan, ahonnan belátni a világot. Ide már meg is tervezted a házad. A fürdő csempeinek a színeit én választottam. Az ablakai meg akkorák lettek, amekkorákra te akartad. Csak a hűségemnek nincsenek tájai.

A megcsalás reggelén mindig esik az eső. A falak penészesek, a levegő dohos. Annyira mocskosnak érzem magam, mint egy állomási vécé piszoárja. Aztán nap szemüvegben nézzük a napfelkeltét, mert ugye mi ennyire vagyunk romantikusak.

Aki táncol, az fizet is érte. Én is megfizettem. A cselló már csak ködösen tekint rám. Macskajajos pultozások, másfél körúton, hirdettük egy másik szeretését, vég eredményben mindenki felszívható egy csíkból.

Én csak a hülye szívemre akarok hallgatni, mégis olyan az életem, mint egy múzeumi vendégkönyvbe rajzolt fasz.

Összeköltözünk? Külön szoba? Nem, szoba nincs. Egy ágyba? Igen, egy ágyba. Elvihetlek egy erdőbe, ahol nincs fa. Én meddő anya leszek, te csúnya adonisz. De egy történetet élünk, és egy történetben sosem vagyunk egyedül.

(Késik...)

■ Késik.

Én várok.

Mindenki késik, és nekem mindenre várnom kell. Várnom az éjszakai buszra, amelyikről sosem lehet kikövetkeztetni, hogy pontosan hány perckor ér a megállóba. Olyan, mint te. Téged sem lehet kikövetkeztetni. Várni a vízre, amíg felfő a reggeli plikkeskávéhoz, aztán hogy ihatóra hűljön, télen várni a nyarat s nyáron a telet, várni azt, hogy megjöjj, aztán hogy elmenj, a hajfestékre, amíg befogja a hajam, sorban

a kasszánál, várnom kell arra, hogy megszeress, aztán hogy kiszerezsek belőled. Várni a vizsgajegyre, a menstruációra, Godot-ra, az otthonról küldött kajacsomagra.

Én sosem kések. Ez, lehet, azért van, mert az óvodában óra volt a jelem. Egy lila óra. A lila színt nem szeretem azóta sem. Vajon a te jeled mi volt? Szerintem egy kutyá. Á, mégsem. A kutyák hűségesekek.

SMS-em jött. Biztosan most írod, hogy tíz perc, és itt vagy, mert késett a villamos, ilyen ez a város, dugó mindenhol, végeérhetetlen piros lámpák, vagy nem, mégsem, nem találtad a kulcsod és otthonod ajtaját nem hagyhatod nyitva, mert ugye ilyen ez a város, nyitva hagyod, jönnek és visznek mindent. Én ígérem, meghagyom neked a legmelegebb kötött pulcsijaidat, a kedvenc kiskanalad és a zöld dobozod, amit tőlem kaptál, és amibe gyűjtöd a levágott körmeid. Mégsem te írtál.

Apeluri pierdute: 3. Ai fost apelat de această persoană pe 02.12.2015, la ora 18.02. Mami. De hát ez nem lehet. Mami 97 napja meghalt. Emelt díjas gondoskodás. A sors kurválkodik velem. Nem tudom, hogy hol vagy, Mami. Nem tudlak visszahívni. Pedig van *nelimitat* percem és SMS-em. Lekérdezem a központtól. Van *național* és *internațional* is. Nem megy, még csak ki sem cseng.

Jön a pincér, mit kérek, mondom, semmit egyelőre. Várok valakit.

Körbenézek. Elkapok pár tekintetet. Mintha mindenkiében látnám azt, hogy tudja ennek a történetnek a végét. Nem fog jönni, hiába vársz. Mi van, kislány, hiszel még a csodákban? Nyugodj meg, itt mindenki hazudik. Ebben a városban mindenki csak holnap szeret. Úgyse fog jönni, nem fog jönni, értsd meg, nem fog jönni, nincs miért várni, ne légy szárnalmas. Inkább gyere, meghívlak egy sörre. Vagy valami erősebbet kérsz? Gyere, hazaviszlek én. Vagy én. Reggel majd gondolkodnunk kell egymás nevéen. Te emlékszel? Nem, én nem. Én sem. Nem baj, szexszel gyógyítjuk a semmit.

Várok még tíz percet. Tíz percig maradok még szárnalmas. Legörgetem a Facebookot az aljára, lájkolok pár aftersex selfie-t, egy-két jó számot. Rámegyek a profilodra. Végignézem a képeid. Virtuálisan is beléd szeretek. Mégis úgy érzem magam, mint egy véletlenül elküldött lájkjel. Maradok létszámfölség. 2011. október. Egy egész mappányi képed van az ócskapiacról. Ott állok az egyik képed kellős közepén. Körülöttem kismillió történet, rajtam fehér ruha. De hisz akkor még nem is ismertél. Te előre emlékeztél rám.

Pisilnem kell. Felállok az asztalunktól. Ki a teremből, le a lépcsőn, végig a folyosón. Nem találom a vécét. Csak a falra felírt igazságok lebegnek a levegőben. Ha elmész, veled mehetek? Szeretlek, Kati. Az életedet nem a lélegzetvételek száma határozza meg, hanem azok a pillanatok, amikor eláll a lélegzeted. Megfordulok, a kagyló ott van, a csapból folyzik a víz. Megmosom a kezem, még az olcsó mosószerillatú szappanból is kenek rá. Barna lé csurog le. Rám ragadt a szennyetek. Felpillantok a tükörrre. Nem látom magam a rúzzsal felírt szöveg miatt. Várj. Igen, én egy várj vagyok.

Visszamegyek, leülök ugyanabba a pózba, ugyanúgy keresztbe teszem a lábam, ugyanúgy felkönyöklök a jobb kezemmel, a másikat lazán a lábamra teszem, kihúzom a hátam, a csípőm kiemelem, váll le, fej enyhén balra billentve, tekintet előre.

Jön a pincér, mit kérek, utolsó rendelés, mondom, semmit.

Dögszag

■ A harminckettes szobán kívül az összes szobát átmeszeltted arra a semleges színű narancssárgára, amilyen minden szoba lehet. A harminckettes szobán kívül az összesből összeszedted a bibliákat, és ezzel még csak ateista sem lettél. Én sem. Én elsősorban magamban hiszek, és abban, hogy minden férfit a vezetéknevéen kell szólítani.

A folyosókról felszedtetted a szőnyegeket, besötétítetted az ablakokat, és a falakat fehéren hagytad. Hiába. Minden elsiető ember azt fogja hinni, hogy sosem lesz reggel. Nemhogy megbocsátás, kegyelem vagy hasonló szép szavak. A nőkben tudatosság teszed az elmenés gesztusát. Nem fogja semmi sem tompítani a cipőik kopogását, ahogy végigmennek a folyosón, ami kifelé vezet. Csak kövesd az exitet. Ennyire egyszerű elmenni. A titkosított receptű marhabélszínt felcserélted szalmakrumpli, rántott sajt, káposztasaláta kombóra. Élőzene helyett kereskedelmi rádió. A legjobb pincészet borai helyett tablettás bor, bécsi kávé helyett plikkeskávé.

A harminckettes szobának van terasza, és a főtérre nyílik. Persze kovácsoltvas, mi más lenne. Belekovácsoltak ide pár életet.

Például azokét, akik itt töltötték a nászéjszakájukat, azokét, akik hittek az egymás melletti megöregedésben.

Vagy azokét, akiknek ez a hely semmit sem jelentett. Akiknek mindegy, hogy két cukor vagy egy tej, vagy két tej és egy cukor, mindegy, hogy fiú lesz-e vagy lány, színház vagy cirkusz, félszáraz vagy féledes, az, hogy a hét prím szám-e vagy sem, Dresch vagy Ákos, állva az utcán vagy otthon az ágyban, azzal vagy nélküle, és akiknek mindegyé tud válni az, hogy korábban minden könyvet kettejük nevére dedikáltattak. Az is mindegy volt, hogy a harmickettes szoba-e vagy sem.

Vagy azokét, akik ha itt ébredtek, mindig esett az eső. Vagy azokét, akik azért ragaszkodtak ehhez a szobához, mert kör alakú. Visszajáró vendégek voltak. Egyszer azt mondták, ebben a szobában azt érzik, hogy sosem lesz vége.

Vagy azokét, akik gondosan bevetették az ágyat, a törülközőt ügyetlenül összehajtogatják, a fürdőben feltöröltek. Vagy azokét, akik itt hagyták a gyereküket egy óvszerbe zárva.

Vagy azét a nőt, aki minden hónap utolsó szombatján egyedül jelentkezett be, és mindig előre lefoglalta a harmickettes szobát, és ezt előre ki is fizette. Kézpénzzel. A recepció már megszokta, hogy sosem tudja pontosan, hogy a zöld pénztárcájának melyik rekeszébe tette a pénzt, és mindig végignézte, hogy a nő sűrű bocsánatok közepette keresgél. Mindig a nő gyűrűsujján akadt meg a szeme, és azon mindig annyira egyértelműen látszott, hogy azelőtt pár perccel vette le a karikagyűrűjét. Még akkor is egy még nem látott idegen férfival távozott, amikor öthónapos terhes volt.

Itt vagyok a harminckettes szobában. Sarokba szorít a hiányod. Igen, csakhogy ennek a szobának nincsenek sarkai. Igen, sosem lesz vége. Tudom, a hiányodnak nincsenek terei.

Kimegyek a teraszra, rákönyöklök a kovácsoltvas korlátra, végighúzom az ujjaim a görbületeken, és még arra is visszaemlékszem, amire nem szabad. Pont száz év van köztem és a korlát között. Lenézek a főtérre, minden sokkal rendezettebb, tisztább. A Mátyás-templomot, ami nem is Mátyás-templom, de mindenki így hívja, megtisztították. Új kukák, a kiesett macskaköveket visszarakták, a forgalmat elterelték, sétálóutcává alakították, sok zöldövezet, ízléses lámpák, elit kávézók. Rágyújtok az utolsó szál cigimre, és örülök az új térnek. Csak tudom, hogy ez már nem az, ahol annyiszor voltam legálisan és illegálisan szerelmes, szép és szakadtharisnyás. Ez már nem az a tér, ahol annyit vártuk egymást, ahol megvetted nekem az első gyűrűt a karácsonyi vásárban, vagy ahol azt hazudtam, hogy sosemem hagylak el.

Nézem a lányt a ló előtt, biztosan vár valakit. És igen. Megjön a fiú. Visszamegyek a szobába, végignézek az igénytelenül telegraftított falon, a hanyagul elnyomott cigicsikkeken, az üres sörösüvegen, ahogy megyek kifele, megbotlok a padlóban, mert helyenként hiányos. Dögszag van. Lelakott és elhagyatott minden. Szólnak, késő van, vége a látogatásnak, le kell menni. Azt mondja az őr, csak kövesd az exitet, ennyire egyszerű. Amúgy is veszélyes, bárhol beszakadhat, rád dőlhet. Ahogy megyek végig a folyosón, egyre erősödik a dögszag. Sok szép halott állat. Közben arra gondolok, hogy a találkozások helye még mindig a szobor előtt. Ez megnyugtat.